

ARXIV DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

ANY XVIII - SEGONA EPOCA

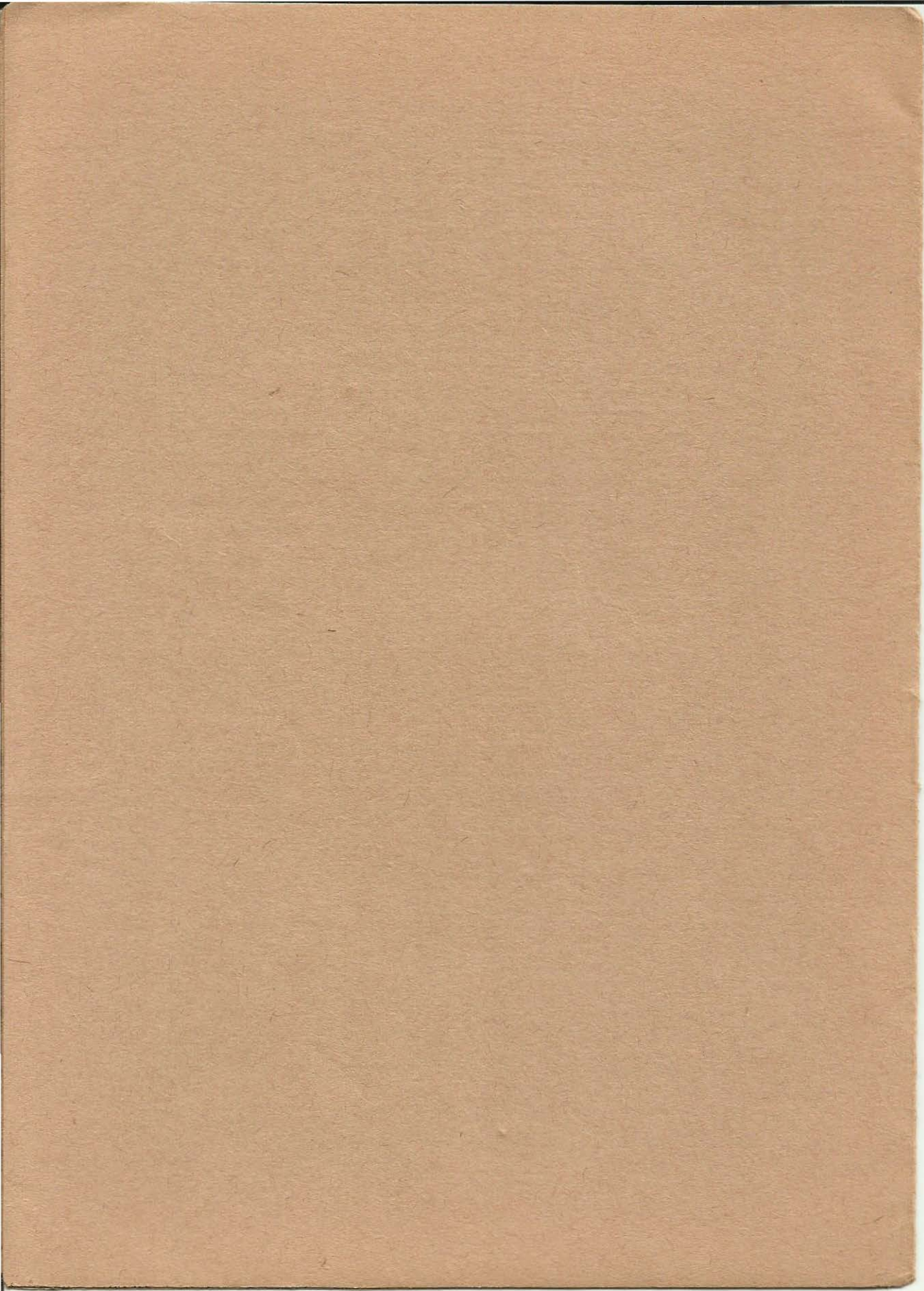
SETEMBRE - OCTUBRE

NOVEMBRE - DESEMBRE DE 1936 :: N.º 103

SUMARI:

TEXT: Les tasques immediates de l'Excursionisme. — Epoca en què les aigües del nord del Vallès començaren a escorre's vers migjorn, per *Jacint Elías*. — Apel·les Mestres (esbós biogràfic), per *Mateu Avellaneda*. — La vall i serres de Gallifa, per *J. Tintoré*. — Anècdotes Excursionistes, per *Pere Anglada*. — Anècdotes viscudes, per *Joan Borràs*. — Crònica.

REDACCIO I ADMINISTRACIÓ: CARRER DEL NORD, 37

ARXIV

DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

ANY XVIII

Segona època

SEPTEMBRE - OCTUBRE

NOVEMBRE - DESEMBRE 1936

NÚM. 103

LES TASQUES IMMEDIATES DE L'EXCURSIONISME

És evident que l'actual curs de repressió del moviment subversiu iniciat pels militars feixistes el 19 de juliol, i la revolució iniciada com a rèplica al mateix, influiran notablement en els medis excursionistes.

De moment tenim plantejat el problema de la unificació de l'excursionisme, al qual el nostre Centre s'ha pronunciat a favor d'ella, tal com correspon a l'exacta visió del moment actual. És llàstima que hi hagi alguna fracció excursionista que posi per damunt de l'interès general dels amants de la muntanya, el seu interès de grupet. No creiem que en l'actualitat calgui mantenir els particularismes, que solament representarien un entorpiment a la labor conjunta.

Ens hem d'acostumar a veure l'excursionisme des del punt de mira general. El problema de la unitat excursionista no és d'ara. Hi ha hagut companys que sempre que han pogut han deixat sentir la seva veu en pro d'aquesta unitat, d'ençà de fa temps. Però si abans les pugnes de capellea i els personalismes feien impossible una acció conjunta en benefici de tots, ara que l'ocasió és propícia, ara que l'estructuració social sembla prendre camins col·lectius, seria una

falla greu que els excursionistes no ens poséssim a to amb les circumstàncies. Per tant, contra tots els obstacles que se'ns oposin hem de mantenir la nostra fermesa i la seguretat que assolirem els nostres objectius finals.

* * *

La unificació de l'excursionisme no la propugnem per oposar simplement una estructura a una altra. Coneixem el tarannar individualista del nostre poble i àdhuc nosaltres mateixos fem un sacrifici en prestar-nos voluntàriament a l'aplegament de la nostra activitat en un casal únic on es concentrin tots els esports de muntanya. La nostra convicció respon a necessitats del moment. La unió fa la força i hem de saber-nos aprofitar d'aquesta força precisament per a assolir aquells anhels que fins ara hem procurat assolir de manera dispersa a costa de molts sacrificis econòmics o de treball. La majoria dels nostres centres excursionistes s'han mantingut gràcies a l'abnegació i a la fe il·limitada d'alguns homes que s'han posat al seu capdavant. I això, aquests esforços tan meritíssims com estèrils, cal agrupar-los, per tal que l'obra que es faci sigui veritablement eficaç. Aquesta és la realitat.

* * *

Poques altres tasques se'ns ofereixen per ara. La guerra contra el feixisme ens ha pres els millors elements; i als que restem, la nostra obligació de ciutadans conscients ens obliga a treballar el màxim per tal que la sangria que patim s'acabi el més aviat possible.

Les nostres activitats, doncs, semblen limitar-se a estructurar la forma que ha de desenvolupar-se l'excursionisme dintre la nova societat que ara es basteix amb sacrificis de sang i de treball, al front i a la reraguarda. Preparar el futur prometedor i ajudar amb totes les nostres forces a fer-lo el més proper possible, ha d'ésser la màxima aspiració en aquestes hores tràgiques, de tots els excursionistes conscients.

Endavant, doncs, per la unitat de l'excursionisme.

Epoca en què les aigües del nord del Vallès començaren a escorré's vers migjorn

En un treball anterior vàrem veure que els rius i altres corrents d'aigua que solcaven la nostra regió durant el període *eocènic* i una gran part de l'*oligocènic* anaven de Sud a Nord, o millor de S. S. E. a N. N. O., al revés d'avui; i que les desferres que varen deixar agombolades a llurs desembocadures formant-hi deltes, s'han anat transformant en els actuals massissos de conglomerats del Sant Llorenç, de La Mata i del Montserrat.

Però quan en començar l'època *Aquitania* varen esfondrar-se el Vallès i Penedès, els rius que venien del continent mediterrani, en arribar a la nova fondalada, s'hi abocaren pels escantellats de migjorn, no podent ja arribar com abans al llac oligocènic del Nord. Aleshores aquest llac del Nord i Nord-Oest va anar eixugant-se, en part per evaporació i en part per escorriments de les seves aigües, deixant al descobert els dipòsits de sal de Cardona que s'havien precipitat durant el període eocènic i part de l'oligocènic.

Les aigües de la vorera nord de la nova fondalada del Vallès varen corre aleshores en sentit invers o sigui de nord a sud, i com els terrenys esfondrats feien gran pendent vers migjorn, anaren a deixar els seus sediments a la vorera sud, o sigui a Martorell, a Castellbisbal i a migjorn de Rubí, barrejant-se els sediments aportats pels corrents del nord amb els dels corrents que venien del continent mediterrani els quals encara anaven de sud a nord.

Així ho posen de manifest les alternances de faixes blavoses o cendroses i blanquinoses amb faixes moradenques que es veuen als cingles de llevant de Martorell i el de can Calopa a migjorn de Rubí, així com també els claps blaus barrejats amb les argiles vermelles aquitanianes de l'altiplà que des de can Balasc i Ximelís de Rubí s'estén fins a can Pi de Vilaroc.

Els sediments que dipositaven les aigües baixades del nord pervenien de la dissolució de les *terres blaves* del paleoçoic d'Olesa i de Viladecavalls i de les calisses triàsiques de la Puda, del Puigventós i de les muntanyes de can Margarit, mentre que els moradencs pervenien de la dissolució de les arenisques roges triàsiques de migjorn, o sigui del Brugués, de Santa Coloma de Cervelló i de Sant Andreu de la Barca. Aquestes alternances i barreges de materials provinents del nord i de migjorn, que tan bé es palesen a la vorera

meridional del llac aquitànià, no apareixen enlloc a la vorera nord del mateix llac, ço que demostra el gran pendent que els terrenys esfondrats feien envers migjorn, on anaven a parar les aigües.

Que els corrents que venjen del continent mediterrani, durant l'època *Aquitanià* encara anaven de sud a nord, ens en donen testimoni els dipòsits de pedruscall que es troben barrejats amb les arenisques roges aquitanianes al repeu del vessant nord de la serralada del Tibidabo.

En un desmunt del ferrocarril elèctric, a mig camí entre els baixadors de La Floresta i Valldoreix, prop de can Llobet, damunt de les llicorelles molt inclinades, hi apareixen agombolats una gran munió d'acarretjos i pedruscall amb grans blocs de calça i altres roques. Cobrint aquell pla inclinat hi jeuen els blocs voluminosos, i més ençà apropant-se a Valldoreix, en altre desmunt, els elements transportats dintre del llac són ja de més petit tamany. Com que els elements més grossos i pesants resten sempre més aprop de la vorera i els més lleugers són arrossegats més endins d'un llac, podem creure que el corrent d'aigua que els transportava tenia la desembocadura en el primer lloc esmentat, on es precipitava furient saltant per l'escantellat.

No apareixen al vessant nord de la serralada del Tibidabo jaciments de roques calisses, i trobant-se en canvi al vessant de migjorn els dipòsits de calisses devòniques del Putxet i d'altres turons propers, és evident que el corrent que gratava aquells dipòsits de migjorn i arrossegava els seus detritus i blocs al vessant nord, anava de sud a nord. Se'n dedueix també que per a que pogués efectuar aquest transport era precis que aleshores els terrenys de Vallcarca i de la Bonanova, ara tan esfondrats, es trobessin a tant o més elevat nivell que la serralada del Tibidabo.

Si ens traslladem al nord-est de Martorell, part d'amunt dels cingles de llevant, en el dipòsit d'arenisques vermelles aquitanianes que travessa la carretera de Terrassa, hi veurem encastrats una munió de fragments de llicorella i alguns de pedra foguera que sens dubte foren arrencats del proper paleo-còic de llevant del túnel del ferrocarril de Tarragona. Aquest transport de desferres envers tramuntana demostra que el corrent d'aigua que anava a abocar-se al llac aquitànià portava encara un curs de sud a nord.

Els dos dipòsits citats proven abastament que durant l'època *Aquitanià* els corrents de migjorn, com a restes dels de les èpoques anteriors, venien encara del continent mediterrani en direcció de sud a nord, al revés d'avui. Dits dipòsits són de fàcil observació per trobar-se en llocs de trànzit, com el

ferrocarril elèctric i la carretera de Martorell. Potser si es fessin observacions en altres indrets poc freqüentats del repeu del vessant nord de la serralada del Tibidabo, se'n descobriren alguns més.

Les que portem fetes fins ara ens permeten deixar ben palesat que durant l'època *Aquitanià* el lloc més fondo de la fossa del Vallès i Penedès devia trobar-se a la vorera de migjorn del llac aquitanià, com així ho indiquen les grans gruixes que presenten els dipòsits aquitanians en els alterosos enribassats que voreja la via de Tarragona entre el túnel de Martorell i can Casas del Riu sota Castellbisbal, com també les alternances de faixes blavenques o blanquinoses amb les moradenques en els cingles de llevant de Martorell i en el de can Calopa, a migjorn de Rubí.

Cal fer constar, però, que més tard, a causa dels alçaments del terror per la banda de migjorn, i del passat recompliment d'aquella fossa pels materials baixats de les muntanyes del seu entorn i de l'Alta Muntanya de Catalunya, el fons de dita fossa va anar desplaçant-se per etapes envers el nord. Així, durant l'època *Helveciana*, per haver-se iniciat el moviment alpi, la zona de major fondària devia trobar-se ja al nord de Martorell i de Castellbisbal, pels indrets de can Bros vell i de can Riqué vell de Castellbisbal, segons ho acredita l'avenç de la mar helveciana per aquells llocs, i allargant-se vers llevant per Rubí i pel santuari de Campanya, en tots els quals s'hi troba la llarga faixa de margues i calisses blanques i grogues tan abundoses en closques i motllos de mol·luscs marins.

Als darrers temps de l'època *Sarmatiana*, a causa de l'alçament de les muntanyes d'Ordal, de Gelida i de Martorell per mor del moviment que anava de S. S. O. a N. N. E., la part més fonda de la mateixa fossa ja es trobava bon xic més al nord, o sigui a Òllastrell, a la costa de can Santfeliu i a les Martines, pels quals llocs hi passava el Llobregat, el qual hi va deixar els bancals de pedregars que des de La Puda s'estenen fins a Sardanyola.

Durant l'època *Pontiana*, per mor de l'esfondrament de l'Alt Vallès, la major fondària es trobava a Terrassa, on les argiles pontianes assoleixen gruixes que arriben a la profunditat d'uns 400 metres. Per últim, en començar el període *pliocènic*, a causa de l'esfondrament del Vallès de llevant, la major fondària es trobava entre Cerdanyola i Montcada, vers on es precipitaren les aigües del llac pontià, anant a abocar-se al pla de Barcelona, aleshores anegat dintre la mar.

Del que havem dit anteriorment en resulta demostrat que els corrents del nord del Vallès començaren a escorre's vers migjorn a principis de l'èpo-

ca *Aquitania*, anant a parar a Martorell, a Castellbisbal i a migjorn de Rubí. Així mateix és manifest que, a conseqüència dels moviments tectònics el fons de la depressió s'anà desplaçant, primer envers el nord, com així ho acrediten successivament l'avenç de les aigües marines durant l'època *Helveciana*, les aigües circulants del Llobregat pel centre del Vallès a les darreries de l'època *Sarmatiana* i les aigües que s'anaven embassant al nord de la comarca durant l'època *Pontiana*; i després envers llevant, com ho palesa l'escorriments de les aigües del llac pontià cap a Montcada, en començar el període *pliocènic*.

Com que les aigües sempre avancen, circulen, s'embassen o es precipiten vers els llocs més fondos d'una contrada, els dipòsits que deixen en els indrets de la seva circulació o permanència són els que serveixen de guiatge per a conèixer per comparança d'uns amb altres els seus successius desplaçaments, i per consegüent els indrets de major fondària en cada època.

JACINT ELIAS.

APEL·LES MESTRES

(ESBÓS BIOGRÀFIC)

Apel·les Mestres va néixer al caure les dotze batallades de mitja nit del dia 29 d'octubre. Acabava el còlera i començava la revolta del 1854. Va néixer «en un gran casal, vell, rònc, originalíssim, pintoresc en sos més petits detalls». Allà passà la seva infantesa i part de l'adolescència en mig d'un ambient el qual augmentava la seva gran imaginació. L'edat mitja palpitava en ell més que com un somni, com el record d'una vida viscuda, d'una altra infància molt llunyana.

Als 14 anys dibuixava amb la més gran afició, persones i animals en moviment cosa desacostumada llavors i que feia molt poca gràcia al professor Lorenzale que li deia que allò no li serviria de res. Molts dibuixos d'aquells —que figuren a la meua col·lecció— són fets amb una gràcia i traça tan magistral, que molts dibuixants es moren de vells sense haver fet obres semblants.

A l'any 1877 començà a dibuixar a la Campana de Gràcia on va col·laborar-hi un grapat d'anys.

Fóra inacabable enumerar les obres il·lustrades per ell. Porta publicats més de quaranta mil dibuixos sense comptar-hi mils i mils estudis de flors, el llibre verd una mena de diari gràfic on hi dibuixava cada dia tot el que per ell era interessant. La il·lustració del seu poema «Liliana» el posa al primer rengle dels dibuixants mundials.

En la part literària ha publicat passa d'un centenar d'obres. Versos, comèdies, marines, folk-lore. Era Mestre en Gai Saber i acadèmic de la de Bones Lletres de Catalunya. A l'any 1920 França li concedí la Creu de la Legió d'Honor.

Les seves innombrables cançons s'han fet populars arreu. Qui no recorda aquell «Minuet» ple de gràcia i picardia?

Ell era jardiner i més d'un de l'ofici li demanava consell. No en va era el «Rei de les Hortènsies». El seu jardí el tenia al terrat. Allà hi havia centenars de plantes de tota mena, entre elles una alzina, una olivera i un pi que feia més de quaranta anys que el tenia i tot el voltant ple de farigoles, romani, espigol...

La seva casa era un museu ple de belles coses. I ell amb la seva figura venerable, tot cor, amable, senzill, amb la seva conversa plena de simpatia i amb un coneixement tan gran de totes les coses, feia que les hores passades en la seva companyia no s'oblidessin mai mes.

Recordo que un dia va dir-me: —Quan em mori pressento que serà difícil enterrar-me; una revolta, o un dia de llamps i trons ha de dificultar-ho...

Tenia raó. Aquelles paraules profètiques han estat una realitat. El dia 19 de juliol passat a les 3 de la matinada, deixava d'existir el meu il·lustre amic i quatre hores més tard les canonades feien estremir la ciutat.

Reposi en pau Apel·les Mestres, glòria de l'Art i de Catalunya.

Nosaltres els que hem tingut el goig de tractar-lo i l'amarg sentiment de perdre'l guardarem el seu venerable record al fons del nostre cor per sempre més.

MATEU AVELLANEDA

Terrassa, octubre del 1936.

LA VALL I SERRES DE GALLIFA

En el Pla de les Forques hom respira millor, després de la forta pujada de Sant Llorenç Savall, tot mirant els paisatges muntanyencs amb les seves fecundes valls dibuixades pels feinejadors hortelans.

La carretera fa un fort raval descobrint-se amb tota la seva esplendidesa la magnífica vall de Gallifa, esguardada constantment pel baluart d'un antic castell feudal. Les masies bellament situades hi donen un to delicat, els pollancres al mig del torrent es gronxen moguts per la marinada i llampeguegen les seves fulles al raig del sol, l'aigua de les bones fonts que en ell s'hi escorre, us hi romandrà amagada bona estona sota aquell coixí d'herba verdíssima i adornada amb desmais. A uns doscents metres abans d'entrar al poble hi ha un pont, sota el qual hi passa la torrentada que baixa de les cingleres de les serres de Sant Sadurní. El camí segueix la part dreta del xaragall fins a un tros amunt que es traspassa. Després es presenten dues canals. La de la banda esquerra que sembla inaccessible, és precisament per on puja el camí, que s'enfila de dret fins a unes grans roques amb boniques alzines. En arribar aquí els camins els trobareu arreu, però s'obre una gran canal en direcció nord, que és per on cal fer via amb fortes zigues-zagues, conduint al coll i en pocs minuts més al cim.

El panorama és majestuós com el seu mateix abim. S'albira el blau Montseny, les serres de Bertí, Montserrat, Sant Llorenç, planes i fondalades, i la muntanya del Farell amb la seva masia, on una antiga llegenda ens conta les valenties del seu famós gegant que tocava una flauta de dinou metres.

Altra volta al coll, un camí de carro us porta amb poc menys de mitja hora a les Pujadetes, que són unes cases gruixudes i tristes a dalt de la carena.

També es pot anar a Sant Julià, lloc de reunió dels camperols d'aquestes serres tan ben arbrades que fins en alguns llocs tenen un caire de jardinet.

La solitud d'aquests paratges bastant deserts, retornen a la meua pensa les hores ràpides d'aquella excursió, encapçalades amb la llum i l'aire del Pla de les Forques.

J. TINTORÉ.

Anècdotes Excursionistes

Tot excursionista tindrà, naturalment, les seves autèntiques anècdotes. Dic autèntiques, perquè com és de suposar tothom s'inventa les que més li plauen, però les que més avall detallo, perteneixen a les primerament mencionades. Paraula.

UN PETIT DESCUIT...

Va ésser durant una esqujada que vam fer a la Molina. Després d'haver sopat i dormit a Puigcerdà, a bon matí, tot anant a l'estació, sostenia una polèmica amb el meu company per decidir si s'havia d'anar al Puigllançada o al Padró o bé anar solament fins a Coll de Pal o quedar-nos a Font Canaleta. Prop de l'estació vàrem adonar-nos que ens havíem deixat una cosa: els esquís.

TABAC CAR

Tot pujant al Puigmajor, anem acompanyats d'un bon home que hem trobat a la sortida de Fornalutx i del seu ase que es diu Mateu. En un descans, el dit home ens convida a fumar treient una petaca tota negra i bruta i de dintre en treu un paquet d'elegant Kamel. Li remarcuem que fuma un tabac bo, elegant i un xic caret. I ens diu que efectivament tenim molta raó, ja que aquest contraban no li havia costat mai tan car com ara. A quaranta cèntims el paquet!

UNES VACANCES DE CINC ANYS

Durant la mateixa excursió a Mallorca (que per cert va ésser pròdiga en anècdotes), vàrem trobar uns excursionistes que anaven ben perduts. Després de donar-los-hi tota classe d'explicacions i detalls, els vam deixar una magnífica guia, tot promentent-nos que un cop acabades les vacances i arribats a Barcelona ens seria tornada. Aviat farà cinc anys.

EL SECRET

Com tots els acampadors de l'Estany Negre de Caldes de Bohí, una tarda em vaig disposar a fer un passeig amb la «balsa» per nosaltres construïda. Per anar a l'altre costat d'estany en menys d'un quart hi vaig ésser. Les peripècies van ésser a la tornada. No hi havia manera de fer anar l'embarcació endavant. No podia passar de mig estany; el vent, els remes, el seient, tot s'havia girat contra meu. Per fi al cap d'una hora i mitja d'esforços i de

provatures, vaig descobrir el secret; s'havien de donar tres cops de rem amb la mà dreta per un de l'esquerra. Al final varen sortir-me unes bones butllofes a cada mà.

UN BON PROFESSOR

Baixàvem de Nou Creus i sota mateix de la Pala fèrem dues aparatoses caigudes que n'hi havia prou per trencar-se el cap. Un esquiador que s'esqueia allí, es veu que li vàrem fer compassió ja que ens donà una explicació de l'art de manejar els esquís i demostrant-ho va emprendre una ràpida marxa. Nosaltres, després d'un sens fi de caigudes, ja que la neu no estava en massa bones condicions, vam arribar a la pista de Núria. Al cap de mitja hora que hi érem va arribar una forma humana completament blanca de neu que li delatava que no sempre havia aguantat l'equilibri. Ja podeu suposar qui era: l'esquiador de Nou Creus.

CÀSTIG

Sota la Serra del Cadí, al Pla de les bassotes, hi havia el ramat de Gòsol. Una formosa vaca temptava per a l'aprenentatge de lleters. Al moment de començar l'operació, un bram de bèstia llastimós, un bou que corre i dos excursionistes que fugen.

PERE ANGLADA.

Anècdotes viscudes

EL BURLETA

No et burlis de ningú si no vols que es burlin de tu.

En una excursió que realitzàrem, uns quants companys del Centre, pel Pirineu Bergadà, ens trobàvem a les acaballes de la primera jornada, situats —en el camí que segueix del Bagà a Gòsol— a Coll de Vena, disposats a montar el nostre primer campament d'excursió.

Ja és sabut que a l'arribada al lloc d'acampada, hom es descarrega la càrrega que us doblega l'esquena i si aneu per feina, comencen a sortir paquets i emvalums de pertot arreu, i tot seguit teniu una gran escampadissa d'objectes al vostre entorn. Amb aquesta situació ens trobàvem nosaltres a les acaballes d'aquella tarda i quan tot just es començaven a perfilar les esbeltes siluetes de les tendes, les boires, com si aquells instants s'haguessin conju-

rat contra nosaltres, començaren d'obsequiar-nos amb un fort ruixat, que continuà amb pluja fins ben entrada la nit.

Encara que prevista, no deixà l'aigua que queia, però, de sorprendre'ns, començant llavors, tothom, de netejar els encontorns de tots els objectes escampats i enquibir-los desordenadament dintre les tendes junt amb nosaltres. El bo del cas, fou, que als pocs moments d'ésser dintre les tendes tot contemplant la pluja com queia, un company s'adonà d'un gec, que amb les presses, havia quedat al defora. Amb la rialla als llavis i amb to burleta, el susdit company feia uns comentaris molt aguts a l'entorn de la broma que faria, el propietari del gec, que encara seguia mullant-se; més de sobte canvià d'expressió i començà a dirigir-nos tota mena d'improperis a l'adonar-se que precisament el gec era seu.

No cal dir que llavors els qui rigueren ben de valent celebrant la facècia fórem tots els companys.

EL PASTOR D'ISARDS

Ens trobàvem a la font de Santa Agnès del nostre Sant Llorenç a l'hora del dinar i la conversa que sostenien els companys girava entorn de les excursions pirenenques. Un d'ells, per cert el més bregat en les mateixes, ponderant l'abundància de ramats d'isards en certa regió pirenenca fou interromput per una pregunta del més jove de la colla, que digué: I els ramats d'isards porten pastor?

La resposta a la ingènua pregunta fou una grán rialla general.

JOAN BORRÁS.

Crònica

En l'assemblea extraordinària celebrada el dia primer de desembre fou elegida la següent Junta Directiva:

President, Joan Font; Vice-president, Pere Anglada; Tresorer, Joan Borrás; Secretari, Josep Llenes; Vice-secretari, Josep Tintoré; Bibliotecari, Andreu Planas; Vocal d'Excursions, Francesc Aligué; Vocal d'Arxiu, Pere Masana; Vocal d'Arqueologia, Història i Art, Salvador Llimona; els quals junt amb els presidents de les altres seccions passen a formar la Junta Directiva del nostre Centre Excursionista.

La Junta Directiva en reunió celebrada el passat dia 15, acordà reunir-se tots els dijous, a dos quarts de deu de la vetlla.

—Per renúncia del company Josep Llenes del càrrec de Secretari pel qual havia estat nomenat, la Junta Directiva ha cregut convenient conferir l'esmentat càrrec a Simó Fiestas Martí.

VEREDICTE DEL VII SALÓ LOCAL DE FOTOGRAFIA

Jurat qualificador format per Francesc Pi de la Serra, Joan Rusca i Antoni Marinelló, i secretari Joan Girona.

P R E M I S :

Medalla d'or a la prova núm. 25, lema «Suavitat».
Medalla de vermeil a la prova núm. 38, lema «Llum i aigua».
Medalla de Plata a la prova núm. 35, lema «Esplai i Natura».

ACCESSITS: Medalla de bronze a la prova n.º 3, lema «Recull».
Medalla de bronze a la prova n.º 19, l. «El cant dels núvols»
Medalla de bronze a la prova n.º 49, lema «Perles».

A U T O R S : Antoni Miralda i Espinal, medalla d'or.
Joan Font i Cabassa, medalla de vermeil.
Avel·l Gómez i Rodríguez, medalla de plata.
Jaume Altimira, medalla de bronze.
Francesc Aligué, medalla de bronze.
J. Orriols Labrador, medalla de bronze.

En el proper número d'ARXIU procurarem publicar les fotografies premiades en el VII Saló Local de Fotografia.

—Continuen els treballs d'edició de la «Guia Monogràfica de Sant Llorenç del Munt». Esperem que ben aviat es podrà posar a la venda.

—En la reunió de la Junta Directiva del dia 27 d'octubre passat, s'acceptà la creació d'una secció femenina dintre del nostre Centre.

La Junta d'aquesta secció ha quedat constituïda així: Presidenta, Rosa Aligué; Secretària, Roser Carrés; Tresorera, Rosa Munté; Vocals, Magdalena Bacardí i Joaquina Boada. Aprofitem aquesta avinentesa, per demanar a totes les companyes que encara no s'hi hagin inscrit que ho facin el més aviat possible.

—En aquests moments en què una nova vida es veslluma, cal que tots els socis procurin fer la màxima tasca de prosselitisme, procurant l'entrada de nous socis en els nostres rengles excursionistes.

